

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ НАКЪДЕ?

chitanka.info

— Не, не и още веднъж не! Да не съм благотворително дружество!

Джак Мередит тръшна слушалката на телефона и ядосано се облегна назад в стола си. Почти никой от неговите познати бизнесмени не ползваше стационарни телефони отдавна — всички бяха минали на мобилни централи или Skype. Джак обаче обичаше звука на затворена с яд телефонна слушалка — тръшването за него олицетворяваше с власт, с контрол над нещата... и с обикновено човешко удоволствие от факта, че можеш да направиш на събеседника си онова, което допреди няколко години всички правеха на теб.

Преди да го повишат, този звук бе личният му погребален марш. Всяко затръшване погребваше една негова мечта. От известно време обаче насам лопатата бе в неговите ръце. Той бе Гробарят. И, бога ми, усещането бе невероятно.

Джак запали един „Честърфийд“, но почти на момента го загаси, спомняйки си за свръхмодерната противопожарна аларма, която бе инсталирана преди ден-два в цялата сграда. Мамка му, дори и техниката бе срещу пороците му! Той стана ядосано, грабна сакото си и се запъти към паркинга. Поне в колата си още можеше да пуши. Колата бе неговата крепост и да вървят по дяволите всички, които се опитаха да му забранят да прави каквото и да било там.

На излизане, естествено, затръшна вратата на офиса. Това бе другият му любим звук.

Паркингът отдавна бе опустял, понеже работното време на останалите бе свършило преди два-три часа. Джак обаче от доста време не се бе съобразявал с такива подробности като разписания и прочие ограничения. Според повечето хора именно това бе причината от прост служител да го повишат устремно до вицепрезидент на „Хайтек Сюпириър“. Според Джак причината бе, че в цялата компания имаше двама души с повече от една мозъчна клетка. Другият бе пазачът на паркинга, който поне се сецаше от време на време да се погрижи за колата му.

Огромният „Хамър“ се забелязваше отдалече. Солиден, целият в черно (Джак не обичаше лъскавите хромови дрънкулки и се отърва от тях почти веднага след като купи колата), излъчващ респект и страхопочитание... Колегите му шушукаха, че колата му е олицетворение на самия него — мрачен, недодялан и непроницаем.

Джак не им обръщаше внимание. Идиоти. Можеха да намерят метафора за всичко. А работата не искаше метафори — искаше мозък.

Вратата на „Хамър“-а послушно се отвори, следвайки командата на уреда за дистанционно отключване. Джак се намъкна вътре и докато затваряше зад себе си (без да затръшва — това си беше неговата кола, а не някакъв служебен офис!), с невесела усмивка си помисли как един ден трябва да накара момчетата от отдела по Изкуствен Интелект да програмират возилото така, че да го приветства с гласа на Игор: „Ждравей, гошподарю!“. Това, естествено, щеше да му донесе допълнителна порция шушукания зад гърба му, но какво го засягаше? Важното беше той да е добре. Останалите можеха да вървят по дяволите. Всъщност, ако всички около него хвърлеха топа в един и същи миг, щастието му щеше да е безгранично.

Първата му работа бе да включи колата на контакт, да пусне климатроника и да запали цигарата, която стискаше още от асансьора. Бавно и с наслада издиша дима, който веднага се завихри около арматурното табло и небрежно се изниза през решетката на вентилацията. Джак огледа вътрешността на „Хамър“-а с почти нежно изражение. Ако някой му кажеше, че е влюбен в колата си, щеше да се изсмее... но всъщност си беше горе-долу така. Огромното чудовище бе единственото нещо в живота на Джак Мередит, което никога не го бе предавало, бе му служило вярно и продължаваше да е до него в добро и лошо. Той на своя страна му се отплащаше, като се грижеше за него като за домашен любимец. Естествено, бе се възползвал от факта, че работи в една от най-напредналите корпорации за битова и промишлена електроника и бе наблъскал возилото с толкова много техника, че прословутата къща на Бил Гейтс приличаше на вьетнамско сираче в сравнение с него. GPS-ът, комуникационната уредба, бордовият компютър, аудио-системата, круиз контролът... всички заедно бяха в състояние да докарат пристъп на позеленяваща завист у всички автолюбители.

Не че хората, които бяха влизали в „Хамър“-а, бяха много. Джак не обичаше да кани когото и да било в колата си. Дори гостите в дома му усещаха, че са нежелани и се изнизваха на втората минута, а какво остава за „Хамър“-а... Когато някой влезеше във возилото и започнеше да се възхищава на интериора, Джак се чувстваше така, сякаш някой е легнал в леглото му и е започнал да надига полата на жена му,

възхвалявайки на глас краката ѝ, гърдите ѝ и онова, което бе между тези две територии, като същевременно описва с подробности какво точно възнамерява да прави с тях. Беше му противно. Затова допускаше до „Хамър“-а най-много един-двама... въпреки че сега не можеше да назове нито едно име.

Сравнението с жена обаче го накара да се сети за Линда. Тъпата крава, която бе разбила сърцето и банковата му сметка, след което бе забягнала нанякъде с брат му. Не беше я чувал от доста години, но Google услужливо му бе подсказвал от време на време за светските ѝ изпълнения, свързани с алкохол, оргии и околосветски пътешествия... финансирани с неговите пари, разбира се. Брат му никога не бе имал пари. Горкият келеш бе толкова тъп, че надали би успял да се обръсне, без да си пререже гърлото. Откакто се помнеше, търкаше стола в една адвокатска кантора, взимаше жълти стотинки и на всичко отгоре бе доволен от цялата работа. Идиот. Всички са идиоти. Целият свят бе пълен с идиоти, мамка му. Често му се струваше, че атомната бомба не беше чак толкова лошо изобретение... щом можеше да очисти света от идиоти, трябваше да ѝ се признае известна рационалност.

Джак ядосано метна цигарата през прозореца. Нямахме никакво намерение да цапа пепелника, а отвън за фасата щеше да се погрижат от отдел „Чистота“ на фирмата. Когато погледна часовника на таблото, видя, че вече минава 22 часа. Зачуди се какво да прави — от нерви сънят му се бе изпарил безследно, а черният му дроб жадуваше за една водчица. Не му се обикаляше по кръчми обаче — по това време в тях бяха останали само курвите и алкохолиците, а на него не му се комуникираше с нито един от двата вида. Реши да се прибере у дома. В хладилника май бе останала още една почти цяла бутилка водка, все отнякъде щеше да изрови и една кутия портокалов сок, а колекционерското Blu-Ray издание на „Междузвездни войни“ щеше да запълни останалите празнини.

Той закопча колана и натисна бутона на GPS-а. Навигацията се включи с мъркащ звук и с тих глас поздрави:

— Добра вечер, Джак. Накъде ще пътуваме?

— Към дома — отсече Джак. Обикновено се забавляваше поне половин час, разменяйки остроумни (както му се струваше) реплики с машинарията, изпробвайки фантазията на техниците, които я бяха програмирали. Днес обаче не бе в настроение дори за това. Просто

искаше да се прибере, без да се налага да мисли. Дори не искаше да изчислява откъде да мине, за да избегне километричните задръствания, които в Лос Анджелис бяха денонощна напаст. Искаше просто да запали „Хамър“-а, да се остави в ръцете на GPS-а и круиз контрола, да кара, изпразвайки съзнанието си до краен предел, докато най-накрая се озове вкъщи, пред камината, с бутилката в едната ръка и дистанционното в другата.

— Некоректна команда, Джак.

Той се сепна.

— Карай към дома — повтори той бавно с надеждата, че просто бракмата не е разпознала гласа му.

— Некоректна команда — с упорство повтори нежният женски глас на навигацията.

— Какво искаш да кажеш, проклето тенеке такова? — избухна Джак. — У дома, вкъщи, „Парк Лейн“ 451 В, искаш да ти нарисувам карта ли?

— Некоректна команда, Джак. Ти нямаш дом. — Гласът на GPS-а се донасяше през съраунд-системата на „Хамър“-а, създавайки илюзията, че дамата е седнала зад гърба му и съзаклятнически шепне откровения през рамото му.

— Как така нямам, мътните те взели?

— „Дом“ е място, където човек се чувства комфортно, Джак... В дома има кой да те чака, там съзнанието ти разпуска и се презарежда с енергия за следващия ден... В къщата ти няма дори котка, Джак... нито жена, нито родители, нито приятели... това дом ли е според теб?

— Млъкни! — ядосано удари панела Джак, мислено заканвайки се да намери идиотите, които бяха програмирали GPS-а, да ги наругае и да ги уволни без право на работа в друга софтуерна компания до края на живота им. Навигацията обаче продължаваше да нарежда:

— В дома си ти си по-напрегнат от всякога... ти мразиш това място... нощем се будиш с писъци заради кошмарите, които те преследват от години...

Джак посегна под таблото и измъкна кабелите, които захранваха с електричество проклетата джаджа. Дисплеят обаче продължаваше да свети в синьо, а гласът на девойката продължаваше да се лее през тонколониите, обгръщайки го в нежна, но невъзможна за измъкване прегръдка.

Хрумна му друга идея. Той натисна отново бутона за местоназначение и заповяда:

— Карай към Стенли Рокуел! — Стенли бе най-близкото до това, което можеше да се нарече „приятел“: негов колега от предишна работа, с когото бяха запазили някакви минимални взаимоотношения, просто за да могат да се оплакват от време на време един на друг и да освобождават напрежението с обиди и шамари, които на другия ден никой от двамата не помнеше.

— Некоректна команда, Джак.

— Стига вече с тази „некоректна команда“!!! Какво й е некоректното пък на тази?

Вместо отговор екранът на навигацията изгасна, след което пламна отново в кървавочервен цвят. Внезапно от само себе си се включи радиото. Джак с крайчеца на съзнанието си отбеляза как вратите се заключват, но бе твърде изумен, за да реагира на това, тъй като неизвестен радиоводещ с въодушевление изливаше поток от думи в ефира:

— ... главата му е била отрязана и поставена в микровълновата фурна. Полицаяте открили останалата част от тялото му на покрива на къщата, забучено на гръмоотвода. Каква драма, драги радиослушатели! За тези, които сега се включват на вълните на радио WWRT, повтаряме извънредния випуск новини: финансистът Стенли Рокуел бе открит тази вечер мъртъв в къщата си в предградията на Лос Андже...

Радиото изгасна. Джак стоеше неподвижен, вперил поглед в навигацията, чийто дисплей отново светеше в синьо. Като в транс протегна ръка напред, докосна бутона „Отиди“ и прошепна:

— Къщата на брат ми...

Думите се отрониха от устните му като шепа прах. Дори не бе уверен дали дяволската машинка го бе чула... но тогава GPS-ът отново изплю поредната си порция светлина с цвят на съсирена кръв, след което DVD-плейърът се включи. Джак можеше да се закълне, че последният диск, който бе гледал, е „Индиана Джоунс и храмът на обречените“... само че това, което видя на LCD-монитора, нямаше нищо общо със Спилбърг... по-скоро с Ромеро или Дарабонт. Неизвестният оператор бе снимал с подвижна инфрачервена камера — Джак видя как домът на брат му се приближава, обвит в сюрреалистична зелена мъгла, поклащайки се леко наляво-надясно,

сякаш снимащият страдаше от леко накуцване. Камерата се спря до прозореца; филмът беше без звук, но Джак можеше да се закълне, че чува свистенето на газта от отворения кран на газовата камина. После в кадър се появи ръката на оператора — в нея имаше цигара „Честърфийлд“ и кибритена клечка. Кратко припламване, облаче дим пред обектива на камерата... кадър към летящата към вътрешността на къщата клечка... а след това ослепителнобяла експлозия, смразяваща кръвта с мълчаливата си безжалостност. Нямаше начин операторът да е оцелял при взрива... но когато черните кръгове пред очите на Джак отшумяха, ясно видя как камерата се отдалечава от врящия котел, който някога бе представлявал нормално човешко жилище. Сега образът се поклащаше още по-осезаемо; Джак бе сигурен, че към накуцването на снимащия се е добавил и демоничен смях, разтрисащ гърдите на подпалвача.

Искаше му се да изтръгне навигацията от удобното ѝ местенце в кожения салон на „Хамър“-а и да я блъска, блъска, блъска, докато и последната електронна фибра от злобното ѝ телце не се превърне в силиконова каша. Вместо това обаче ръката му, сякаш обладана от зъл дух, сама се насочи към бутона и го натисна. Джак усети как глас, който нямаше нищо общо с неговия, проговаря:

— Карай към родителите ми...

Този път, очевидно за разнообразие (Джак бе сигурен как GPS-ът тайничко се забавлява в черупката си от пластмаса), се включи комуникационната уредба. Надписът „Набирам...“ успя да примигне един или два пъти, преди отсреща да се включи телефонният секретар:

— Вие се свързахте с къщата на Роуз и Карлтън Мередит...

Гласът на баща му, хриптящ и накъсан, бе пресечен от тежка кашлица и хлипане. Пред очите на Джак изникна сцена от един документален филм, в който показваха ужасите на войната в Залива. Бяха показали младо войниче с ужасен поглед, което бе повалено от противопехотна мина и умря пред електронното око на камерата. Шрапнелите бяха надупчили гръдния му кош и го бяха превърнали в нещо като огромна човешка цедка. Джак още помнеше звука на кръвта, примесваща се с въздуха от белите дробове на момчето и излизаща навън на големи розови мехури, които се пукаха от пустинния вятър в мига, в който напуснеха гърдите. Бе абсолютно сигурен, че звуците,

които чуваше в момента от телефонния секретар, са причинени от същото. От големи розови мехури.

— Съжаляваме, но в момента сме малко заети... с умирање, — продължи най-накрая баща му, — така че моля, оставете съобщение след сигнала, а полицаят, който се отзове на обаждането на 911, ще ви отговори. В случай че никой от глупавите ни съседи... — отново кашлица, отново (вероятно) мехури... — не се досети да позвъни, може да го направите и вие, след като затворите. Току-що убих жена си с два изстрела в главата, а тя преди това успя да ме гръмне със сачми 13/0... точно както съм я учил... браво, моето момиче...

Сигналят прекъсна. Джак заудря с юмруци по волана, по таблото и по проклетия GPS, който все още продължаваше да свети в червено. Сълзите, които се стичаха по бузите му, караха дисплея да прилича на коледна елха — излъчващ радост, спокойствие и усещане за подаръци... ръката му се протегна отново към бутона на навигацията, но този път успя да я спре с огромно усилие на волята. Страхуваше се да задава повече направления... а и нямаше смисъл — сигурен бе, че всички негови познати (*идиоти, а, обади се позакъснелият гласец на съвестта му*) в съответствие с мечтите му са изпозастреляни, накълцани, взривени, сварени живи... „Един прекрасен завършек на работния ден“, помисли си той и се ухили налудничаво, само че противно на очакванията му мислите за цялата тази касапница не му донесоха кой знае каква радост. Той подпря чело на волана и прошепна:

— Ще отида в Ада...

Навигаторът изведнъж отново проблесна в синьо. Гласът, който се донесе от него, обаче не принадлежеше на неизвестната девойка, изкарваща прехраната си със записи на гласови команди за GPS-и. Гласът, който изпълни огромния „Хамър“ с лекота, бе по-внушителен и от самата кола... плътен, гърлен, хрипкав, наподобяващ купчини пръст, изсипващи се в масови гробове, лъхаци на отчаяние и сѐра:

— Местоназначение прието. Пригответе се да карате две мили, след което завийте надясно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.